

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Irsákom, Kolárska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin č. k. 18 Csp 56/2019-32 z 13. novembra 2019 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 11 Co 276/2019-61 z 11. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Csp 56/2019-32 z 13. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 276/2019-61 z 11. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“, spolu len „napadnuté uznesenia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 16. októbra 2019 domáhala určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. 20546 uzatvorenej 10. marca 2008 medzi sťažovateľkou ako dlžníčkou a žalovaným v 1. rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), ako veriteľom a zmluvy o zriadení záložného práva č. 20546 uzatvorenej medzi sťažovateľkou ako záložcom a žalovaným v 1. rade ako záložným veriteľom, predmetom ktorej bolo zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam pre účel zabezpečenia pohľadávky zo zmluvy o úvere č. 20546 z 10. marca 2008, a určenia, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Ďalej sa sťažovateľka domáhala určenia, že uzatvorením zmluvy o úvere č. 20546 a zmluvy o zriadení záložného práva č. 20546 boli porušené jej práva ako spotrebiteľky podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. Súčasne so žalobou podala sťažovateľka návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť strpieť užívanie nehnuteľností, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa sťažovateľka domáha v konaní vo veci samej, sťažovateľkou ako výlučnou užívateľkou týchto nehnuteľností, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

4. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Dominantný obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľky tvorí jej argumentácia vzťahujúca sa na konanie vo veci samej, zameraná na preukázanie vlastníckeho práva

sťažovateľky k sporným nehnuteľnostiam. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti len veľmi okrajovo a vo všeobecnosti vyjadrila, že napadnutými uzneseniami došlo k porušeniu jej základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru označených v bode 1 tohto uznesenia tým, že tak okresný súd, ako aj krajský súd nesprávne právne posúdili jej právnu vec a vydali tak „protizákonné“ rozhodnutia.

6. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn. č. 18Csp/56/2019 a Krajský súd Žilina v konaní vedenom pod sp.zn. 11Co/276/2019 porušili základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ochranu obydlia podľa čl. 21, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Okresného súdu Martin č. 18Csp/56/2019-32 zo dňa 13.11.2019 a Uznesenie Krajského súdu Žilina č. 11Co/276/2019-61 zo dňa 11. februára 2020 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ]... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.498,71,- Eur, ktorú sú Okresný súd Martin a Krajský súd Žilina povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, JUDr. Stanislava Irsáka, advokáta... do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezů.“

7. Zároveň sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 71/2016 z 29. marca 2018, ktorým okresný súd určil sťažovateľke povinnosť vypratáť nehnuteľnosť evidovanú Okresným úradom Martin, katastrálnym odborom na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] ako 3-izbový byt č. 19, nachádzajúci sa na 4. poschodí, vo vchode č. 3 bytového domu súp. č. [REDAKOVANÉ], postaveného na parcele č. 1337/92, zastavané plochy a nádvoria s výmerou 576 m², keďže z dôvodu vykonateľnosti napadnutých uznesení a prebiehajúceho exekučného konania na vypratanie nehnuteľností, ktoré tvoria obydlie sťažovateľky, jej hrozí „bezprostredná a len veľmi ťažko odstrániteľná ujma na jej ústavných právach“.

II. Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

16. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa § 357 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia je prípustné odvolanie. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal predovšetkým krajský súd v rámci konania o odvolaní.

17. Z tohto dôvodu preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

18. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

19. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

20. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

21. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012).

22. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

23. Podanou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu o opravnom prostriedku, ktorý smeroval proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý jej návrh na vydanie neodkladného opatrenia.

24. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„12. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov. Právne pomery strán sporu súd pritom posudzuje vždy v čase nariadenia neodkladného opatrenia. Potreba ich úpravy musí byť bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak žalobcovi hrozí vznik alebo rozširovanie škody či inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov.

13. Žalobkyňa žiada nariadiť neodkladné opatrenie, na základe ktorého by žalovaní v 1/ a v 2/ rade boli povinní až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (o určenie neplatnosti zmlúv a určenie vlastníckeho práva žalobkyne) strpieť užívanie nehnuteľnosti - 3-izbového bytu č. 19 nachádzajúceho sa na 4. poschodí vo vchode č. 3 bytového domu súp. č. ■■■■■, postaveného na parcele č. ■■■■■ zapísaný na ■■■■■ pre k. ú. ■■■■■ na Okresnom úrade Martin, odbor katastrálny.

14. Z obsahu spisu, ktoré zistenia žalobkyňa nespochybnila, vyplýva, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti stratila vykonaním dobrovoľnej dražby a v súčasnosti je ako vlastník nehnuteľnosti vedený žalovaný v 2/ rade. Tiež žalobkyňa nepopiera, že prebehli právoplatne skončené konania, kde bola neúspešnou v žalobe o zrušenie dobrovoľnej dražby, ako aj o vypratanie predmetného bytu, ktorého užívania sa domáha. V súčasnom štádiu prebieha voči žalobkyni exekúcia o vypratanie bytu.

15. Podstatné v súdnej veci je, že prebehli a sú právoplatne skončené konania v ktorých bola preskúmaná jednak zákonnosť dobrovoľnej dražby, ako aj konanie o vypratanie bytu, kde bolo prejudiciálne skúmané, či je žalobkyňa vlastníčkou predmetného bytu. Žalobkyňa mala možnosť v týchto konaniach uplatniť všetky námietky týkajúce sa vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a oprávnenosti užívania predmetného bytu. Súd skôr, ako rozhodol o vypratání bytu, musel prejudiciálne posúdiť

otázku vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa v podanej žalobe neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by tu v čase predchádzajúcich konaní neboli a ktoré teda v predchádzajúcich konaniach mohla na svoju obranu použiť.

16. Z návrhu vyplýva že nariadenie neodkladného opatrenia ktorého sa žalobkyňa domáha ju má ochrániť pred prebiehajúcou exekúciou. Vedené exekučné konanie o vypratanie bytu však predstavuje zákonný prostriedok na vymoženie povinnosti uloženej právoplatným súdnym rozhodnutím. Účelom neodkladného opatrenia nie je ochrana povinného subjektu pred zákonným postupom.

17. Naopak, nariadením neodkladného opatrenia by došlo k neprimeranému zásahu do vlastníckeho práva žalovaného v 2/ rade. Žalovanému musí byť umožnené, aby po tom, čo prebehlo konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby a konanie o vypratanie bytu, v ktorom súd prejudiciálne preskúmal vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, sa domohol výkonu svojho práva.

18. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, že nie sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia keď vedenie exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej právoplatným súdnym rozhodnutím nemožno považovať za ujmu, ktorá žalobkyňi hrozí. Zároveň nie je splnená podmienka že v prípade nariadenia neodkladného opatrenia by jeho právne účinky neobmedzili žalovaného v 2/ rade neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah.“

25. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ale aj napadnutým uznesením okresného súdu perspektívou judikatúry týkajúcej sa predbežných opatrení a konštatuje, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

26. Ústavný súd, vychádzajúc z už citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, konštatuje, že sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že všeobecné súdy jej právnu vec nesprávne právne posúdili. Ustanovenie § 325 ods. 1 CSP vymedzuje všeobecné predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia. Tak okresný súd, ako aj krajský súd vyslovili názor, že sťažovateľka neosvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, a tak neosvedčila dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia. Tieto skutočnosti musí osvedčiť navrhovateľ neodkladného opatrenia, na ktorom spočíva dôkazné bremeno. Zároveň musí preukázať aj naliehavosť a nevyhnutnosť nariadenia neodkladného

opatrenia. Právny názor krajského súdu, podľa ktorého neodkladné opatrenie nie je nástrojom na obranu pred zákonným postupom v podobe exekučného vymoženía povinnosti uloženej vykonateľným súdnym rozhodnutím, a to za stavu, keď sťažovateľka neosvedčila základné skutočnosti umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ani nebezpečenstvo hrozíacej ujmy, má podľa ústavného súdu racionálny základ, a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

27. S prihliadnutím na citovanú časť napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu základnej právnej otázky, ktorou bolo osvedčenie nevyhnutnosti dočasnej úpravy pomerov nariadením neodkladného opatrenia, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa odvolací súd spravoval pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutého uznesenia krajského súdu zasahoval. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľka zároveň argumentovala, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo zasiahnuté do jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že ide o práva hmotného charakteru, a tiež, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a posudzovaným uznesením krajského súdu. Taktiež zo skutočností, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia týchto práv, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 439/2018). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, odmietol pri

predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti (vrátane žiadosti o odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 71/2016 z 29. marca 2018, ktorý ani nebol ústavnou sťažnosťou napadnutý), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu